

VERRADEN

M.G. REYES

Vertaling Angelique Verheijen

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2017 Reynolds Applegate, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Vindicated*
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: M80 Design/Wes Youssi
Omslagbewerking: Katya Kholyapina
Omslagbeeld: © Vlad Teodor/Shutterstock; © M. Seidelch/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2490 5
NUR 285
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

GRACE

SAN QUENTIN-GEVANGENIS, ZATERDAG 4 JULI

Grace was het gewend om de blikken van de mannen in de gevangenis te ontwijken. Ze wist dat ze zich op een punt in de verte moest concentreren als ze aan de openlijke nieuwsgierigheid van de andere veroordeelden wilde ontsnappen.

Haar vader, Alex Vesper, was al bijna tien jaar lang een modelgevangene – vooral omdat hij liever wilde dat hij zijn dochter mocht blijven zien zonder een dikke glazen ruit tussen hen in. Haar bezoekjes waren alles voor hem. Dat wist ze.

En dan te bedenken dat ik vandaag bijna niet was gekomen.

Haar vader zat al aan de tafel en begroette haar met een glimlach. Hij hief zijn geboeide handen verontschuldigend op. Ze boog zich voorover om hem te omhelzen en drukte hem dicht tegen zich aan terwijl hij haar zacht op haar wang kuste.

Ze ging zitten en glimlachte.

‘Lieverd,’ zei hij. Hij legde zijn handen op tafel tussen hen in, de palmen omhoog. De boeien schraapten over het tafelblad.

Grace legde haar handen op die van hem. Haar ogen schoten onmiddellijk vol tranen; dat gebeurde altijd.

‘Waar is Angela? Wat lief van je nichtje om haar Onafhankelijkheidsdag op te geven om mij te bezoeken.’

Alex Vesper informeerde altijd naar zijn nichtje uit San Francisco. Angela was Grace’ enige familielid in de wijde omtrek. Ze ging altijd mee naar de gevangenis, maar gunde Grace en haar vader eerst wat tijd samen voor ze erbij kwam zitten.

‘Ze zit in de wachtkamer. Als ik weg ben komt ze naar je toe, pap.’ Grace hield even haar adem in. ‘Ik was bijna niet gekomen omdat ik dacht dat Angela niet kon.’

Alex Vesper leek opgelucht. ‘Goh, dat is een mazzeltje. Vandaag of morgen krijgt Angela een vriend, en dan wordt het allemaal een stuk lastiger. Aan de andere kant, als ze zich deze keer aan de executiedatum houden...’ Hij glimlachte bleekjes.

‘Papa, zeg dat nou niet.’ Grace kneep in zijn handen. ‘Denk je echt dat ik je hier nog langer laat zitten?’

Dat leek haar vader een ongemakkelijk gevoel te geven, en hij veranderde van onderwerp. ‘Heb je een lift naar huis?’

‘Ja, mijn vriend Paolo. Ik heb je over hem verteld.’

Zijn glimlach verdween. ‘De tennisleraar? Die het met iedereen doet?’

Blozend sloeg ze haar ogen neer. Wat stom dat ze haar vader de roddels over Paolo had verteld. Dat had ze helemaal in het begin gedaan tijdens een telefoontje, toen ze zichzelf er nog met veel moeite van probeerde te overtuigen dat Paolo een beruchte player was, en dus verboden terrein.

Nu was het Grace' beurt om een ander onderwerp aan te snijden. 'Pap, alsjeblieft, ik moet iets belangrijks met je bespreken. Je gaat hier binnenkort weg. Ik meen het. Je had gelijk, er was een getuige tijdens het feest. Iemand die misschien kan bewijzen dat jij Tyson Drew niet hebt vermoord.'

Grace legde uit dat haar huisgenoot Lucy had besloten om haar verhaal naar buiten te brengen. Ze vertelde hem over de hypnose en de regressietherapie, dat Lucy zich had herinnerd wat ze op het feest in Hollywood had gezien, en dat ze gisteren had geprobeerd om met de politie te gaan praten.

Toen ze klaar was kon haar vader haar alleen maar aanstaren. Hij was met stomheid geslagen.

'Papa, gaat het wel goed?'

Hij sloeg zijn blik naar haar op. 'Eh... jazeker, lieverd.' Zijn stem was zwak, zijn handen slap. 'Dat is nogal wat om te verwerken.'

Grace glimlachte nerveus. 'Maar het is toch goed nieuws?'

'Alles wat nieuw is, is goed. Dus je vriendin heeft gezien dat een vróúw Tyson onder water hield? Wie zou dat kunnen zijn?'

'Nou, Dana Alexander,' zei Grace. 'Dat lijkt me wel duidelijk.'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Hoezo is dat "wel duidelijk"? Dana Alexander lijkt me niet het type om iemand fysiek iets aan te doen. Zo groot is ze niet, en ze is nog mager ook. Vroeger had ze het hoog in haar bol vanwege haar hoofdrol in die Macbethfilm. Ze gedroeg zich als een prinses, alsof ze blauw bloed had. Ze stond naast Meryl Streep op de A-lijst van Hollywood.'

'Kun jij een reden bedenken waarom Dana zou willen dat Tyson Drew dood was?'

'Liefje, ik ben al drie keer in beroep gegaan. Als er ook maar de

kleinste aanwijzing was geweest dat iemand anders het had gedaan...’

‘Maar ze heeft het gedaan!’ Grace praatte nu hard genoeg om verbaasde blikken te trekken. Ze boog haar hoofd en staaarde naar de tafel terwijl ze haar vaders handen weer vastpakte.

‘Oké, liefje, misschien hebben we daar iets te pakken. Misschien, weet ik veel, stel dat hij haar chanteerde?’

‘Waarmee?’

‘Wie weet? Ze is rijk en ze is beroemd. Afpersers hebben een voorkeur voor dat soort mensen.’

Ze knikte hoopvol. ‘Dus misschien heeft Dana een geheim?’

‘Misschien. Maar als dat zo is, dan heeft Drew het meegenomen in zijn graf. En negen jaar later ruikt Dana nog steeds naar bloemetjes, dus blijkbaar weet niemand anders het.’

Grace ademde diep in. ‘Ik vertel je alleen maar wat Lucy zich herinnert. Een vrouw heeft Tyson Drew onder water gehouden. En Dana Alexander blijkt Lucy al jaren te stalken. Dat kan toch alleen maar betekenen dat ze wil dat Lucy haar mond houdt?’

Alex Vesper zocht haar blik en keek zijn dochter onderzoekend aan. ‘Je weet dit pas sinds kort?’

Grace boog zich naar voren. ‘Ik kwam er vorige week achter. Dana Alexander chanteerde een van mijn huisgenoten,’ zei ze. ‘Herinner je je Maya nog, die vriendin van me die apps voor smartphones maakt?’

Alex knikte.

‘Maya’s moeder werkt voor Dana. Ze is haar chauffeur,’ vervolgde Grace. ‘Er is iets niet in orde met haar moeders immigratiepapieren of zoiets. Wat het ook is, Dana heeft het tegen Maya

gebruikt en haar gedwongen om iedereen in ons huis te bespioneren.’

‘Hm.’ Hij verschoof in zijn stoel. ‘Dat is behoorlijk heftig voor zo’n jonge meid.’

Ze keek hem aan om zich ervan te verzekeren dat hij haar begreep. ‘Daarna ontdekte Lucy dat een vriendin van haar, iemand die ze jarenlang heeft vertrouwd, haar ook bespioneerde. En daar komt nog bij dat Dana ons dreigende sms’jes heeft gestuurd.’

Haar vader leunde naar voren. Hij was nu een en al oor. ‘Wat voor sms’jes? Lieverd, loop je gevaar?’

‘Dingen als “O oordeel! Gij schuilt U onder domme beesten”,’ citeerde Grace.

Haar vader ontspande een beetje. ‘Dat klinkt niet al te bloedstollend.’

‘Het komt uit een toneelstuk, *Julius Caesar*. Het is een waarschuwing dat we ons verstand hebben verloren, dat we verschrikkelijke fouten maken en dat we daarvoor zullen boeten,’ legde Grace uit. ‘Maar mijn punt is dat het een citaat van Shakespeare is. Dana Alexander is geobsedeerd door Shakespeare, want dat toneelstuk van hem heeft een ster van haar gemaakt.’

‘Oké.’ Hij leunde achterover in zijn stoel en kamde met zijn vingers door zijn korte baard. ‘Grace, ik moet je zeggen dat ik dit allemaal niet zag aankomen. Ik was me mentaal al aan het voorbereiden op een, nou ja, afscheidsbezoek.’

Tranen vertroebelden Grace’ blik. ‘Een afscheidsbezoek?’

Hij haalde zijn schouders op en probeerde te glimlachen. ‘Je weet wel. Ze hebben een datum vastgesteld...’

‘Papa!’ De tranen rolden over haar gezicht. ‘Ik heb je toch gevraagd of je zulke dingen niet wilt zeggen?’

Daarna huilde ze en hij troostte haar.

De andere gevangenen knikten elkaar ernstig toe en waren het roerend eens met de bewakers: het was verschrikkelijk als een vader met jonge kinderen op de lijst stond om terechtgesteld te worden. Dat raakte je recht in je hart.

JOHN-MICHAEL

SAN QUENTIN-GEVANGENIS, ZATERDAG 4 JULI

‘Vind je het erg als ik rook?’ vroeg John-Michael met een niet aangestoken sigaret tussen zijn lippen.

Maya reageerde niet. Het was niet dat ze hem niet had gehoord; ze was kilometers ver weg. Hij vermoedde dat ze nadacht over gisteravond. Zijn eigen gedachten waren daar ook niet ver van afgedwaald. Het gebeurde niet iedere dag dat een crimineel je huis binnenliep, je vriendin probeerde te vermoorden, een klap op zijn kop kreeg en stuiptrekkend op de grond eindigde. Nu was hij dood, en dat had hij helemaal aan zichzelf te danken.

John-Michael betreurde het enorm dat hij van de mislukte huurmoordenaar geen ambulance had mogen bellen, voordat de man een toeval kreeg en in het wilde weg om zich heen begon te schieten.

Wat een nacht; wat kon je diep in de problemen komen als angst

en paniek de overhand kregen. John-Michael had geprobeerd om te doen wat goed was, maar uiteindelijk was het er toch op uitgedraaid dat hij die man liever liet stikken onder een kussen dan dat hij het leven van zijn vrienden in gevaar bracht.

Die vrienden waren een fantastisch cadeau voor hem geweest. Nadat zijn vader was gestorven stond John-Michael er alleen voor, en in de periode daarvoor was hij zelfs dakloos geweest. En toen had hij gehoord over een huis in Venice Beach waar een aantal jongeren zonder ouderlijk toezicht bij elkaar woonden. Het was perfect. Hij had er Paolo leren kennen, zelf zijn vriendin Lucy meegenomen en daarna kennisgemaakt met Grace, Candace en Maya. In een paar maanden tijd waren de zes vrienden als familie voor elkaar geworden.

En net als bij een echte familie hadden ze allemaal zo hun geheimen. Grace' vader was ter dood veroordeeld voor een misdaad die hij niet had gepleegd. Lucy was toen ze klein was getuige geweest van die misdaad, maar kon zich niet herinneren wie de moordenaar was. Paolo was betrokken geraakt bij een zwendel om een rijke jongen zijn auto afhandig te maken. En Maya? Zij werd gechanteerd en moest iedereen in het huis bespioneren. Candace was de enige zonder geheim.

John-Michaels geheim was het grootst van allemaal. Hij had zijn vader geholpen om zelfmoord te plegen. En nu had hij opnieuw een misdaad gepleegd. Of eigenlijk misdaden, meervoud.

John-Michael wilde niets liever dan kalm, methodisch en rationeel zijn. Net als Maya.

Hij stak de sigaret aan met de autoaansteker en nam een trekje, voor het eerst in dagen. 'Oké, wat doen we nu?' vroeg hij aan Maya.

Toen Grace en Paolo er na het ontbijt zonder iets te zeggen van- door waren gegaan, waren Maya en John-Michael direct in Can- dace' Prius gesprongen om ze te gaan zoeken. John-Michael had geraden dat ze op weg waren naar de San Quentin-gevangenis. De laatste keer dat hij Grace daarnaartoe had gebracht, had ze een be- zoek aangevraagd voor 4 juli.

Ze slaagden erin om Paolo en Grace helemaal naar San Quentin te volgen zonder te worden opgemerkt. Nu stond Paolo's Chevrolet Malibu twee auto's verderop geparkeerd. De wagen was leeg.

'Ik vroeg dus, wat nu?' zei John-Michael.

'We wachten op Grace en Paolo, en we zorgen ervoor dat ze ner- gens anders naartoe gaan dan naar de gevangenis,' antwoordde Maya.

'Denk je dat ze haar pappie zal vertellen wat er gisteren is ge- beurd?'

'Ja, dat denk ik wel.' Maya haalde een hand door haar steile, ma- honiekleurige haar. 'Misschien is dat juist wel goed,' zei ze lang- zaam. 'Misschien kan haar vader ons helpen te ontsnappen.'

'Ontsnappen? Aan wie? Aan Dana Alexanders mensen?'

'Aan de politie, John-Michael. Aan justitie.'

John-Michael zoog aan zijn sigaret. Dat had hij verdrongen. De politie was een veel kleiner probleem dan Dana Alexanders goril- la's. Die zouden Lucy vast opnieuw proberen te vermoorden – en de rest van hen misschien ook wel. De eerste twee moordenaars had- den ze uit de weg geruimd. Zou dat wat tijd opleveren? Het kon misschien even duren voor Dana Alexander erachter zou komen wat er met de mannen was gebeurd, maar zover zou het zeker ko- men.

Maya ging weer verder. ‘Het was een vergissing om die tas met geld mee te nemen.’

‘Ik herinner me niet dat ik je op dat moment heb horen protesteren.’

Maya plukte de sigaret tussen zijn vingers uit ‘O, nee? Ik weet bijna zeker dat ik dat wel heb gedaan.’

‘Misschien. Er is een heleboel gebeurd gisteravond.’ Hij leunde achterover en keek toe toen ze de sigaret onhandig tussen haar lippen stak. Toen ze bijna stikte in haar eerste trek, pakte hij de sigaret weer uit haar mond. ‘Het helpt alleen tegen stress als je eraan gewend bent. Je kunt er beter niet aan beginnen.’

‘Ik kan wel iets tegen de stress gebruiken.’

Ze zei het zo kalm en zelfverzekerd dat John-Michael haar ongelovig aanstaarde. ‘Je lijkt helemaal niet gestrest.’

Maya kuchte twee keer en haar ogen begonnen te tranen. ‘Niet iedereen laat zich gillend gek maken. Sommige mensen blijven nadenken over dingen die gebeurd zijn.’

‘Misschien kun je dat maar beter niet doen,’ suggereerde John-Michael.

Bepaalde dingen hadden de neiging om steeds weer terug te komen, of je er nu over nadacht of niet, maar dat hoefde Maya niet te weten. Nog niet. Ze hoefde niet te weten dat de eerste herinneringen zouden vervagen, maar dat de twijfels en onzekerheden daarna bleven woekeren tot je niet meer wist waar je het zoeken moest.

Er viel een hele lange stilte. Hij merkte dat Maya naar hem keek, een zijdelingse blik waarvan ze waarschijnlijk hoopte dat hij hem niet zou opmerken.

‘Heb jij je vader gedood?’ vroeg ze ineens botweg. Toen hij niet

direct antwoord gaf voegde ze eraan toe: 'Ik veroordeel je niet, John-Michael. Ik moet het alleen weten. Hoe diep gaat dit allemaal, als de boel dadelijk begint in te storten?'

Hij legde zijn elleboog in het open raam en tikte de as van zijn sigaret. 'O, als alles instort krijg ik een hoop gedonder. En ik niet alleen.'

Ze keek hem verbaasd aan. 'Wie nog meer? Lucy? Paolo?'

John-Michael knikte met enige tegenzin. Hij was niet van plan geweest om Paolo's geheim te verraden. Voor zover hij wist was hij de enige huisgenoot die ook maar het flauwste vermoeden had van Paolo's affaire met Meredith Eriksson, of van het feit dat hij bij die vrouw was geweest toen ze in Malibu Canyon werd doodgereden door iemand die nadien niet eens was gestopt.

'Paolo en Lucy zijn de enigen die weten hoe het echt is gegaan met de eerste huurmoordenaar,' zei Maya peinzend. 'Met de schutter. Stel dat het niet echt zelfverdediging was?'

'Je bedoelt: stel dat ze het expres hebben gedaan?' John-Michael schudde zijn hoofd. 'Paolo had geen enkele andere reden om die kerel te doden.'

'Dat is jouw mening, maar geen bewijs. Als de politie op bezoek komt, dan zullen ze ernaar vragen. En wij kunnen niet met zekerheid zeggen wat er gebeurd is voor we thuiskwamen.'

'Denk je dat ze het mooier hebben gemaakt?'

'Toen ze ons vertelden hoe het is gegaan?' vroeg ze ongeduldig.

'Ja. Denk je dat Lucy en Paolo dingen hebben verzonnen over die gast die voor Lucy kwam, en dat het niet precies zo is gegaan als ze ons hebben verteld?'

'Ik weet wat "mooier gemaakt" betekent,' zei Maya vinnig. 'Luis-

ter, ik vraag je alleen of je een alternatieve theorie wilt overwegen. Ze hadden alle tijd om iets te verzinnen.'

'Nee, geloof me, voor je met de politie gaat praten moet je een heleboel tijd besteden aan het bedenken van een waterdicht verhaal.' Ook John-Michael begon nu zijn geduld te verliezen. 'Ik denk niet dat ze liegen. Dat zou belachelijk zijn.' Hij schudde opnieuw zijn hoofd en drukte de sigarettenpeuk zorgvuldig uit tegen de rand van het raam.

Maar Maya was nog niet klaar. 'Vind je het niet bijzonder dat Paolo een plan paraat had om net te doen alsof die man een verkeersslachtoffer was?'

John-Michael slikte. Ze kwam akelig dicht in de buurt van iets wat hij nooit zou kunnen onthullen: hij wist precies waar Paolo de inspiratie vandaan had gehaald voor zijn idee om zich van het lichaam van de man te ontdoen. 'Nee,' loog hij. 'Hij had tijd genoeg om iets te bedenken voor wij thuiskwamen.'

'Paolo had de tijd,' gaf ze toe. 'Maar waarom zou hij iets verzinnen als het echt zelfverdediging was?'

'Wat is je punt?' vroeg hij, iets te agressief.

'O, ik weet niet... ' Maya raakte afgeleid.

John-Michael mocht haar niet verder in die richting laten afdwalen. Hij moest weten of Maya Paolo in de problemen zou brengen. 'Nee, ik weet het inderdaad niet. Wat?'

'Gewoon, wie weet?' Maya haalde haar schouders op. 'Misschien heeft Paolo al eerder een ongeluk gezien waarbij de dader is doorgereden? Misschien heeft hij dat zélf weleens gedaan?'

'Of misschien heeft hij het op tv gezien?' zei John-Michael geïrriteerd. 'Wie weet waar hij dat idee vandaan had.'

‘Als hij het op tv had gezien, dan had hij dat wel gezegd. Iets als: “O, ik heb het bij *Law and Order* gezien.” Maar als hij er zelf bij betrokken was, dan zou hij dat niet zeggen. Misschien is dat wel wat Paolo verbergt? Als de politie vragen gaat stellen, dan zou het kunnen uitkomen. Wat zou verklaren waarom hij zo nerveus overkomt.’

Het feit dat Maya Paolo’s geheim na twee keer raden al min of meer had blootgelegd was zo verontrustend dat John-Michael nog een sigaret opstak. Hij moest haar hoe dan ook afleiden. ‘Vind je hem nerveus overkomen?’ Hij probeerde nonchalant te klinken.

Maya keek hem aan. ‘Iedereen is nogal schrikachtig de afgelopen dagen.’

‘Behalve jij.’

‘Geloof me, ik ben een en al schrik.’ Maya probeerde de sigaret van hem af te pakken. ‘Laat me nog eens proberen.’

John-Michael hield de brandende sigaret buiten haar bereik. ‘Echt niet. Ik heb je al bij een criminele activiteit betrokken, maak me niet ook nog medeplichtig aan longkanker over dertig jaar.’

Maya trok haar hand terug. Die trilde een beetje, zag hij. ‘Mensen zetten het toch op een zuipen als ze zich zo voelen? Of ze roken wiet. Heb je wiet?’

De rook wolkte uit zijn mond toen hij in de lach schoot. ‘Ja, ik heb een joint bij me om op te roken op de parkeerplaats van de gevangenis. Luister, ik weet dat er in dat schitterende brein van jou een plan van aanpak in de maak is. Als je me daar eens een hint over gaf?’

‘Ik ben nog steeds aan het nadenken. Er zijn een heleboel factoren om rekening mee te houden. En we hebben een strategie voor ons eindspel nodig.’

‘Eindspel?’ John-Michael trok een wenkbrauw op.

‘Zoals bij schaken.’

‘Je bedoelt dat we de koningin moeten opofferen of zoiets?’

‘Zoiets.’ Met een zucht sloeg ze haar armen over elkaar. ‘Misschien is er iets wat we kunnen doen. Ik zie het nog niet helemaal helder voor me. Er verschuift nog steeds van alles in mijn hoofd.’

‘Je laat het klinken als iets methodisch, iets ordelijks, zoals je computerprojecten. Maar het echte leven is een rotzooi.’

Maya schudde spottend haar hoofd. ‘We zullen zien.’

John-Michael beet op zijn lip. In het echte leven gebeurden de dingen nooit op een voorspelbare manier, dat was tenminste niet zijn ervaring. Als zijn vader zijn zelfmoord netjes zou hebben geregeld met een Zwitserse kliniek of zoiets, dan was alles een stuk eenvoudiger geweest.

Nadat zijn vader hem buiten de deur had gezet was de liefde tussen hen behoorlijk bekoeld. Maar voor bepaalde dingen moest je op je familie kunnen rekenen; dat was tenminste wat zijn vader had beweerd. Het was bepaald niet makkelijk geweest om Chuck Weller daadwerkelijk te helpen sterven. John-Michael had ermee ingestemd om de heroïne te leveren, maar terwijl hij zijn vader voorbereidingen zag treffen om de spuit in zijn arm te zetten, was hij gaan twifelen. Toen de arme man bijna stikte in zijn eigen braaksel had hij zijn zoon gesmeekt om er een eind aan te maken.

Dat was de reden dat John-Michael hem had gedood. Het was geen rationele beslissing die hij ijskoud had genomen. Het was medelijden geweest dat John-Michael ertoe had aangezet om zijn vader naar de andere wereld te helpen. Geen haat of verbittering, maar medelijden. Hij had nooit gedacht dat geweld kon voortkomen uit een onbeheersbare opwelling van medeleven.

Je kon niet logisch beredeneren hoe je je zou voelen in het heetst van de strijd. Gevoelens waren onbetrouwbaar. Je kon ze maar beter loslaten, als een ballon die aan kindervingers ontsnapt. Het ene moment heb je hem vast, het volgende is hij verdwenen. Bevrijd.

John-Michael glimlachte bitter toen hij het beeld voor zich zag, want niets was verder van de waarheid.

Ouders konden je de illusie van vrijheid bieden. Ze beschermden je tegen de ergste consequenties van je fouten. Maar als je buiten het ouderlijk gezag was geplaatst? Dan had je ineens dezelfde plichten als alle gezagsgetrouwe volwassenen.

Dat was best wel balen.